

Преминаха реката; по тъмния брягъ
Дебнишкомъ се възйеха отсреща, —
Притаяваха се и завръщаха пакъ,
Да отбягнатъ нечакана среща.

Че се мяркаше татъкъ изъ нощния мракъ
Бодъръ стражъ на затулно наместенъ,
И прелитаха конници бързи отведъ,
Съ глъчъ и топотъ злокобно предвестенъ.

Ей ги вече възйети на стръмния върхъ,
Край на техния походъ опасенъ —
Тъмни шубраци тъмно шумѣтъ съсъ листа
Осребрени отъ месеца ясенъ.

Тамъ въ гъстежа заврянъ го намериха те,
И отметналъ ръце и разгърнатъ,
Посинялъ и подпухналъ, — и погледъ студенъ
Въ вечността надалеко обърнатъ.

И поднеха те мъртвия трупъ на ръце,
Както майката чедо, грижовно;
На конете се метнаха; — цялата нощъ
Те безмълвни вървяха тъжовно.

Чакъ когато се сипна на изтокъ зора,
Те бивакътъ свой горе видяха,
Разположенъ по склона на тъмний Балканъ...
На сборъ утренъ тръбите тръбяха.